

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarija 1892.

Leto XXII.

Vital.

(Legenda.)

Zapovedani svoj praznik
 Sólnigrad obhaja dnés,
 Praznik Vitala — svetnika,
 Ki znanik je bil nebés . . .
 Dan ta že ob uri rani
 Zvóna glas ljudém oznani.

Ljudstvo za Bogá goreče
 Vsak opravke opustí —
 Da bi délal, to pregrešno
 Slédnjemu se dánés zdí . . .
 A — tam žena kruh si péče,
 Dela še končáti nêče.

K maši vabi že zvonenje;
 Žena čuje glas zvonóv,
 Vender ni jej cerkve mari,
 Dókler kruh še ní gotóv.
 Mnógi delo graja njéno —
 Ali vse le — bob je v sténo!

„Zapovedani je praznik?! —
 Bodi! — Vender živi duh
 V cerkev prej me ne prížene,
 Dókler ni izpéčen kruh!“ —
 Čul je ženo svétec Vital,
 Mož pred njó stojêč, očital:

„Li ne slišiš, kar zvonovi
 Oznanújejo sedáj?
 Praznik posvečuj, če hočêš
 Glédati kdaj sveti ráj! —
 Pusti tórej, žena, delo,
 Saj ne bode ti prospelo!“

„Praznik tá naj posvečujem?
 Bodi! — Vender živi duh
 V cerkev prej me ne prížene,
 Dókler ni izpéčen kruh!“ . . .
 „Pojdi! — Vital sam veléva
 Pómnila boš tega dnéva!“ —